

[Axel Ivan Pedersen.]

lig ved Sagen, uden at der derfor blev ændret noget derved. Af hvilken Grund ved jeg ikke, men jeg henstiller i Dag til den højtærede Indenrigsminister, at dette Forhold ændres, for det er en Parodi at tale om frivillige Overenskomster under den nuværende Boligsituation. I dette Spørgsmaal kan jeg i øvrigt ganske tilslutte mig de Betragtninger, som det ærede Medlem Hr. Valdemar Sørensen gjorde gældende i Gaar under sin Tale her ved Finanslovdebatten, ligesom jeg gerne vil henvide til det, der om dette Spørgsmaal er fremkommet i den københavnske Dagspresse paa Foranledning af Danmarks Lejerforbund og Københavns Lejerforening.

P. D. Jensen: Ved Rigsdagens Aabning blev der peget paa, at Samarbejdet mellem de Partier, der har tilkendegivet i Fællesskab at ville værne om Landets forfatningsmæssige Grundlag, havde i den forløbne Tid sat sit Præg paa det politiske Liv, og det havde vundet Genklang i Befolkningen. Det blev sagt, at Styrken var aabenbar, og at denne Styrke og denne Samling ogsaa fremdeles vilde være den Grundvold, hvorpaa der skulde bygges. Intet er mere rigtigt end dette, og det er givet, at naar det gælder det store Spørgsmaal: vort fælles Fædreland, saa er Befolkningen rede til at lide Savn, maaske endog Nød, naar der gøres, hvad der gøres kan, for at fordele de Smarter, de nuværende Tilstande medfører, saa ligeligt som muligt mellem Befolkningen.

Derfor har Folkerepræsentationen, Lovgivningsmagten, til Gengæld ogsaa en Pligt over for Folket. Vi har jo her i Rigsdagen bevilget ikke saa faa Midler til Igangsættelse af Arbejde paa forskellige Omraader. Og ganske særlig umiddelbart efter den 9. April 1940 overvejede man maaske ikke saa nøje Nødvendigheden af de Arbejder, man vedtog at sætte i Gang. Men Rigsdagen ventede naturligvis, at Administrationen, og ganske særlig Ministrene, vilde gennemføre Lovene kritisk. Her gælder det jo om, at Befolkningen, paa hvilken der lægges store økonomiske Byrder, dog i nogen Grad kan se Arbejdets Nødvendighed, eller i det mindste at der er nogen Plan i, at et saadant Arbejde udføres. I en Tid, hvor Samling i Befolkningen er nødvendig, bør Love, der vækker Strid i Befolkningen, ikke gennemføres.

Rigsdagen vedtog i 1940 en Lov om Stianlæg m. v. i Københavnsegnens grønne Omraader. Der var Betænkkeligheder fra

flere Sider angaaende Indholdet af denne Lov, men man gik ud fra, at Loven vilde blive administreret og ført ud i Livet i Forstaaelse med Befolkningen. I Udvalgets Betænkning blev det udtalt, at det Arbejde, der skulde udføres efter denne Lov, maatte begrænses til det strengt nødvendige. Folk, som er kendt med Forholdene paa Stedet, og som kender de Planer, der er lagt, og som nu er eller skal gennemføres, vil fra alle Sider være enige i, at denne Udtalelse i Betænkningen overser det Udvalg, der administrerer Loven, ganske. Det administrerende Udvalg bestaar af 3 Medlemmer. Det er en Højesteretsdommer, en Kontorchef og en Stadsingeniør. De er uden Tvivl hver paa sit Omraade dygtige Mænd, men om det er rigtigt at lægge hele Administrationen i disse Mænds Hænder, turde dog være tvivlsomt. Lovgivningsmagten har bevilget 3 Mill. Kr. til det nævnte Formaal, men Amterne saavel som Kommunerne skal yde et ikke ringe Tilskud, og det var vel nok naturligt, at de Institutioner, der skal være med til at betale, ogsaa fik nogen Indflydelse paa Bestemmelsen af, hvilket Arbejde der skal udføres. Det er jo en saare let Opgave at give Penge ud, naar man ikke selv skal være med til at skaffe Pengene. Det er en saadan Stilling dette Tremandsudvalg har. Ganske vist er Sogneraadene repræsenteret, naar et Vejanlæg eller Stianlæg bliver bestemt, men de har overhovedet ingen Medbestemmelsesret. Og Tremandsudvalget føler sin Myndighed saa stor, at Udvalget intet som helst Hensyn tager til et Sogneraads Synspunkter, selv om det er en enstemmig Beslutning i Sogneraadene, der ligger til Grund for Repræsentanternes Stilling, og selv om man fra Sogneraadens Side er i Stand til ved de afholdte Færdselstillinger at bevise Urimegheden i at gennemføre det paatænkte Arbejde og Unødvendigheden af at paatvinge Befolkningen i de paagældende Kommuner de Byrder, der er en Følge af et saadant Arbejde.

Jeg maa derfor henstille til den højtærede Minister, der har med dette Arbejde at gøre — tidligere har Arbejdet sorteret under den højtærede Statsminister, men jeg har set noget om, at det skal overføres til den højtærede Minister for offentlige Arbejder —, at dette af mig anførte Udvalg suppleres med Folk, der har Kendskab til den Egn, hvor Arbejdet skal udføres. Eventuelt maa jeg appellere til dette høje Ting. Som det er nu, forekommer det mig, at Ensidigheden er alt for stærkt fremtrædende i de Beslutninger, der træffes. Heller ikke finder jeg, at denne Form for Administration er i Folkestyrets